

לנשמת

רותי בן צבי, ניצה אופק, דינה מלמד, לאה דגן, לאה גלבע ופרנצי
שהלכו לעולמם בתחילת קיץ 2004. יהי זיכרם ברוך.

מלאכים

ואחר כך ישוב הכל למקומו.
בית, גנה ונדר. אדמה.
ולא נדע כי בא אל קרבה.
ומלאכים ידאו, ינסקו
על זרמי האויר החם
העולה בבקרים מן העמק
יחפשו מרגוע מן העולם הזה.
הם ישובו לקאן כל שנה,
כל שנה בתחילת קיץ.

בשולי מצבות, המלנים.
ישוחחו באין מפריע,
יפגשו מקרים ושנים, ידידים
שלא כאו כבר שנים.
הם יסגרו היטב חלונות
ונגיפו את תריסי הלב
אל אנשת העלים ברוח הגובר.
הם ישובו לקאן כל שנה,
כל שנה בתחילת קיץ.

אחר כך, אחר כך ישוב
נהכל, והכל במקומו.
בית, גנה ונדר. אדמה.
ולא נדע כי באו אל קרבה.
ובאותו הזמן, ובאותו המקום
נושאות את פצעי הזמן
שלוות, שלוות יצמדו המצבות.
אין יוצא ואין בא אל קץ הימים
כי אל עפר נשוב כל שנה,
כל שנה בתחילת קיץ.

(ירמיהו)

